

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 48.

Den 15. Juni 1872.

Præis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young i Salt Lake City den 21de April 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Min Hilsen til de Sidste-Dages Hellige — God Morgen!

(Forsamlingen svarede: „God Morgen.“)

Hvordan har I det?

(Forsamlingen: „Meget godt.“)

Hvordan er Eders Tro idag?

(Forsamlingen: „Stærk i Herren.“)

Hvorledes synes I, jeg seer ud efter min lange Huusarrest?

(„Udmærket,“ lod Svaret.)

Jeg agter ikke at tale ret meget idag; jeg talte lidt igaar i Profeternes Skole, men jeg fandt, det anstrengte mig meget. Jeg vil kun sige nogle saa Ord. Guds Sons Evangelium er det kosteligste, vi eie. Min Tro paa Evangeliet er ikke svækket i mindste Maade. Jeg skal besvare nogle af de Spørgsmaal, som jeg veed, mange af Eder gjerne vilde gjøre mig. Mange onste udentvivl at vide,

hvorledes jeg har følt i den forlobne Vinter og dette Foraar. Jeg har havt det ganste fortræffeligt. Jeg har nydt den Belsignelse at kunne hvile mig, og I, som hjælde mig og min offentlige Tale, kunne vistnok mørke, at min Rost er ikke saa kraftig som den pleiede at være; jeg trængte til Hvile. Jeg soler vel i mit Legeme og endnu bedre i min Vand. Jeg har Intet at belrage mig over, Intet at finde Feil ved, ingen morle Neglektioner, thi alt hvad som er hændt er stæt efter hans Blisdom, der styrer og leder alle Ting.

Hvad min Behandling i Vinter angaaer, har den været meget god, meget behagelig. Min Tungevogter har viist sig som en sand Gentleman. Jeg har ikke et Ord, ikke en Hvidsten, ikke en Tanke at yttre mod ham. Han har været fuld af Artighed, Omhyggelighed, Tænk-

somhed, aldrig paatrængende, men altid rede til at høre, og jeg troer, at han i Fremtiden vil være fuldkommen vissig til at lytte til sin Fanges Raad. Dette skylder jeg Kaptain Isaac Evans at sige. Ja jeg vil sige Eder, mine Damer og Herrer, S, som troe at forstaae Eder paa Etiketten, jeg har aldrig truffet Nogen blandt alle mine Bekjendte, som besidder mere Takt og Finsolelse end Kaptain Evans. Han har passeret forbi mit vindue hver Morgen ved Frokosttid hele Vinteren, og ligeledes hver Eftermiddag; han har spadseret paa Fortoget udenfor mit Kontor og paa den anden Side af Gaden, og ikke en eneste Gang har jeg grebet ham i at lige ind ad mit vindue for at see hvem sad der. Han har aldrig liget ind i mit inderste værelse, uden naar jeg inqiterede ham, aldrig. Kunne S sige det om de fleste andre Gentlemen? Det bliver vanskelig.

Jeg har Intet at sige om Unionsembedsmændene og deres Haandlangere. Hvor meget Evne, Kraft og Lejlighed maatte jeg besidde for at kunne brænde-mærke dem saa meget som de selv have gjort? Jeg har hverken Evne eller Villie, folgelig har jeg Intet at sige angaaende dem. Deres Handel ligger udbredt for al Verden og for Himlen. Herren har kjend Menneskenes Børns Tanker og har deraf ledet altting til sit Navns Forhelligelse og til Belsignelse for dem, der troe og lyde Kristi Bud. Da de tog sig for at udstede en Arrestordre mod Eders ringe Ejener (og jeg havde Underretning derom paa Forhaand), sagde jeg til mine Brødre, at disse Mænds Bestræbelser vilde ikke mytte dem Noget, og at det Hele vilde blive til Vind. Blev det saa? Saaledes forekommer det mig.

Har De Intet at sige, Broder Brigham, om de Forenede Staters Høiesteret? Jo, et Par Ord. Det glæder mig at er-

fare, at der endnu findes Mænd i Regjeringen, som ere for høisindede og rettænkende til at bøje sig for sletterste Fordomme og lytte efter sneverhjertede Præsterz Hyl eller Saadannes, som soge deres Tilslugt i Sektsmens Nøddestal. Jeg er lykkelig ved at see, at der endnu findes Mænd af Øre, Dommekraft, Netsind og Upartiskhed i Landet; Mænd, der betragte en Sag, som den er, og dommer derefter uden Hensyn til Parti eller Folk. Jeg er taknemlig til Herren, at dette er tilfælde. Have disse Mænd domt i Favor af de Sidste-Dages Hellige? Ja, og hvorfor? Fordi de Sidste-Dages Hellige vandre paa Sandhedens Vei; fordi de kæmpe for Lov og Ret, for Netsærdighed, Barmhertighed og Broderlighed, folgelig staae de paa den Almægtiges Side. Troe S, jeg vilde takke en Jurist, for at frikjende en Sidste-Dages Hellig, naar han var skyldig, og domfælde en Methodist? Nei, jeg vilde foragte ham i mit Hjerte. Jeg vilde maaske see paa ham med Medhynk, og uden Brede eller Bitterhed belrage hans Hortsynethed; men om han var en fundskabrig og sharpindig Mand, vilde jeg ligesaa hurtig og ubetinget bryde Staffen over ham for at frikjende et brødefuld Medlem af vort Samfund som en brødefuld Methodist. En Mand, der er hædret med et Tillidshverv som Præsident for de Forenede Stater, som Guvernør for en Stat eller et Territorium, som Dommer i Retten eller som Medlem af en lovgivende Forsamling, der vilde nedværdige sig til snevre, enstidige Partihensyn, er ikke sin Blads værdig. Som jeg sagde forrige Sommer til en Gentleman her, der holdt politiske Taler overalt i Landet, forsegende sin Ret til Præsident-værdigheden i Washington: den, der ivrigst higer ester et Embede, er mindst skillet for det. Maaske jeg gjorde feil i at sige saa, thi uagtet det er sandt som

almindeligt Princip, er det maaske ikke altid saa i ethver enkelt Tilfælde. Nogle ønske maaske et Embede for at udrette noget Godt, da de see Andre misbruge deres Stilling. Det er Alt hvad jeg ønsker at sige om den Sag.

Seg vil sige nogle saa Ord med Hensyn til Emigrationsfondet. Maaske der er blevet sagt en heel Deel i denne Konference om de Fattiges Indsamling; om saa er, har jeg i alle Fald ikke hørt Noget derom. Seg har ikke hørt, at Nogen er kommet frem og har tegnet sig for et Tusind Dollars eller to. Ved Konferencens Begyndelse sjænkede jeg 2000 Dollars til de Fattiges Udfrielse, men jeg har ikke hørt, at Andre have tegnet sig for Noget. Hvordan kan det være? Det er meget sandt, at vi have samlet mange Hellige, og naar de komme hid og erhverve sig lidt af Livets Goder, vil den verdslige Aand besnære Nogle af dem i den Grad, at den fordriver Evangeliets Aand. De glemme deres Gud og deres Pagter, første deres Hu paa Jordens forgængelige Ting, jage efter Rigdom og tage til sidst Troen; men vi gjøre bedre i at samle ni Uværdige, end at forsomme den tiende, som er værdig. Om de komme her, falde fra og blive vore Fjender, ere de dog i Herrens Haand, og efter som deres Vandet er, ville de erhverve sig evigt Liv eller evig Fordommelse. Det er vor Pligt at gjøre Alt hvad vi kunne for de Gode og for de Daarlige, for de Vise og for de Usforstådige. Det er vor Pligt at prædike Evangeliet for Jordens Nationer, at udspille de Nene af Hjertet og at række en hjælpsom Haand til de Fattige og Trængende — at undervise, raade og lede dem, og, naar de ere hjemsamlede, lære dem, hvorledes de bør leve, hvorledes de skulle tjene Gud, hvorledes de skulle staske sig Livets Torsdøneder og hvorledes de

skulle prise deres himmelske Fader under Nydelsen af samme.

Naar jeg betragter Jordens Indbyggere og seer deres Svaghed, Ubrygtighed, Kortsynethed og jeg kan sige, den mage-lose Daarstab, som lægges for Dagen af Tyrsterne, Regenterne og de Mægtige, de der skalde være vise, gode og ædle, naar jeg seer dem gramse i Stovet, higende og kæmpende for jordiske Ting, tænker jeg: O J Taaber, at første Eders Hjerte ved saadant verdsligt Tant! Idag trægte de efter verdslig Ere og Hæder, og ved den Tid Solen sjuler sig bag Vestens Bjerge, synke de udmattede og aandelose i deres Moder Jordens Favn. Hvor er saa deres Rigdom? Tabt for evig, eller som Job siger: „Nogen kom jeg til Verden, nogen forlader jeg den.“ Fattige og forladte maade de begynde at befare en ukjendt og fremmed Sti i Aalandernes Verden. De vide ikke, hvor de gaae hen, eller hvad Maalset er. Skaberens Hensigter ere skjulte for deres Blik. Morke, Ubidenhed, Kummer og Angst beherske dem, naar de betræde det Tilkomende. Dette er Enden paa deres jordiske Liv, saavidt deres Kundstab naer. Den Mand eller Kvinde, som lægger Jordens Rigdom og Tidens Goder i Vægtskaalen imod Evangeliets Belsignelser og Evighedens Wiisdom, har ingen Nine at see med, ingen Øren at høre med, intet Hjerte at forstaae med.

Hvad er Rigdom til? Til at gjøre godt med. Lad os deraf benytte de jordiske Goder, Herren sjænker os, paa bedst mulige Maade, navnlig at opbygge hans Nine og udspred Sandheden blandt Menneskenes Born, saa vi kunne nyde Bions Belsignelser her paa Jordens. Menneskene i Verden stride, segte og gramse for at blive rige, for at tilfredsstille deres Egen-hjærlighed, slappende alle Andre tilside, trædende dem paa Nakken, i vaagen Til-

stand spækulerende over, i sovende Tilstand drømmende om: „hvordan skal jeg faae Fordeel over min Næste? Hverledes kan jeg faae ham trukken ned og selv komme op paa Berømmelsens Stige?“ Dette er helt forkeert. Tænk Eder derimod en Adelsmand, der søger at gavne alle dem, der omgive ham, som prøver at bringe alle sine Ejendomme, Fæstebonder og andre Undergivne op til sit Dannelsestrin, som prøver at gjøre dem delagtige i sine Goder, som gjor sin Forstand og sine Evner frugtbringende for dem og søger at gjøre dem til sine Eigemænd. Eftersom de dannes og udvikles, uddannes han selv — han vil altid være forud for dem. Alles Dine ere fæstede paa slig en Mand, og alle hans Omgivelser sole til at udbyde: „Gud velsigne ham! Hvor jeg elsker ham! Hvor jeg fryder mig over ham! Han søger at velsigne mig, at stafse mig Glæde, at kcone mit Arbeide med Held og at gjore Verdens Guder tilgængelige for mig, saa jeg kan nyde godt af Livet ligesaavel som ham!“ Men den Mand, som søger Ere og Formue paa sine Medmenneskers Bekostning, fortjener ikke at have Samfund med rettænkende Folk.

Nu et Par Ord til mine Venner Juristerne og Andre. For et Aars Tid siden raadede jeg Befolkningen i dette Territorium til ikke at sage Hjælp hos Juristerne i mulige Udestaaelser, men at afgjøre deres Sager i Mindelighed. Troe I ikke, at de vilde have sparet en god Deel Penge, om de havde lyttet til dette Raad? Og dog, see hvor det vrimler af Prokuratorer paa vore Gader! Hvad er en Jurists Opgave? Hos altfor mange er deres fornemste Higen at samle omkring sig saa Meget som mulig, og at bestille saa lidt som mulig; at give et lille Raad hif og et lille Raad her, hvorfor? For at holde deres Øffre i Lænker.

„Lad os ikke slippe ham, saalænge han har en Dollar i Lommen!“

Jeg vil fortælle en Anekdot. En Mand, en meget ugudelig bandende Mand, reiste til Byen med et Læs Ubler. Idet han hørte opad en Bakke, gift Bagfjælen løs, og alle Ublerne trillede ned ad Veien. Han standede Hesten, saa paa sine Ublers vilde Flugt og sagde: „Min bedste Ed forslaaer intet i dette Tilfælde, dersor vil jeg ikke sige et Mul.“ Jeg vil heller ikke sige et Ord mere, men kun sætte uredelige Jurister i Klæze med andre uhæderlige Mand.

Verden ligger udbredt for os. Guld, Sølv og kostbare Stene ere spredte rundt omkring i Bjergene, Floderne, Markerne og i Havet — det hører Alt sammen til denne Verden og det samme gjøre I og jeg. Findes der Guld nok til at gjøre hver især af os en Fingerring? Ganste vist. Kunne vi faae en Brystsnaal hver? Kunne vi stafse vore Damer Smykker og Diamanter? Findes der ødle Metaller nok til at lave Jade, Barkar, Sleer, Gasler, Knive osv. af? Ja tilvisse; der findes ødle Metaller i Overslod for alle disse Niemed. Hvad i al Verden hjævles saa Menneskene om det for?

Tag fat systematisk og bring Metallerne ned fra Bjergene og brug dem paa bedste Maade uden at hjævles eller optrække hverandre. Verden er fuld af Guld. Om det gaaer ud af min Lomme, er det alligevel i Verden, alligevel paa denne lille Klode, som kun er et ubetydelig Produkt af Herrens Skaberraft, et Fnug saa lille, at om vi befandt os paa Solen, maatte vi have et Teleskop, der forstorrede Millioner Gange, for at see den, og paa en Figstjerne — jeg troer aldrig den har været seet af Nogen, undtagen af celestiale Væsner; dodelige Væsner vilde ikke være i stand til at opdage den fra en saadan

Distance. Og her paa denne lille Kugle leve Menneskene i bestandig Uenighed, den Enne sagende at faae Fordeel over den Aanden, Alle tragtende efter Rigdom, eller drevne af Vergjerrighed efter at herske over Nationer, at blive Præsidenter, Konger og Regenter. Og hvad vilde de gjøre, dersom de indehavde en saadan Stilling i Samfundet? Størstedelen af dem vilde underkue deres Undersaatter og gjøre dem Livet saa sunt som muligt.

Der er kun saa Mennesker i Verden, som soge at gjøre deres Undergivnes Stilling behagelig. En eller anden Gang har der været en Monark, som har søgt at gjøre sit Folk lykkeligt, men det har været et meget sjeldent Tilfælde. Troe S, at vi skulle mangle Noget, om vi Alle i Forening tog af Jordens Goder, baade af dem, som varer i, og dem, som varer ovenpaa samme? Nei vist ikke, der er nok til os Alle. S, som ere Sidste-Dages Hellige, og S, som ikke ere det, see paa Tinget som den er. Jeg haaber og beder for Eder, baade Hellige og Fremmede, at vi maae have Fred en Stund i disse Dale, saa vi kunne bygge vores Smelteovne, aabne vores Miner, anlægge vores Jernbaner, dyrke Jordet og uforstyrret varetage vor Handel og Industri.

Jeg seer at Mange af mine Naboer forstjonne deres Haver. Hvor yndigt! Der er en Have her i syvende Ward — Mr. Husseys; naar jeg hører ud en Tour, er det mig en sand Fornoielse at see den Have. Hvormeget bedre er det ikke at varetage sine egne Forretninger, end at høvles med sine Naboer. Forstjøn Eders Haver og Farms; pryd Eders Huse og hele vor Stad. Dette vil gjøre os lykkelige og forstasse os Alt hvad vi behove. Vor Jord er en god Klode; Elementerne ere gode, dersom vi blot bruge dem til vor Fordeel og paa rette Maade. Lad os dersor være tilsredse og bruge vore

Evner til at styrke vor Helbred, at arbeide og gjøre det Gode vi formaae.

Nu, mine Brødre, Søstre og Venner, jeg har sagt nogle Ord om Juristerne, men jeg kunde ogsaa omtale andre Mennesker, som maaše ere ligesaa slette, thi vi kunne finde Noget at udsette paa Alle. Lad os være ærlige, ligefremme og overhørende med hverandre medens vi leve her paa Jordet, som Herren har givet til Menneskene, for at de skal dyrke og forbedre den til deres eget Vel og til en evig Arvelod.

Der er en stor Gjerning for os at udfore og det hedder for os at leve saaledes, at vi kunne være i stand til at udfore vor Part af dette store Arbeide. Jeg figer til de Sidste-Dages Hellige, nu er det Tid for Eder at udrække Eders Haand til de Fattiges Udsrielse. Om det ikke er mere end hundrede Dollars, ere vi villige til at modtage det. Tale om, at dette Folk er fattigt! Vi blive snart saa rige, at vi ville negte at betale vores Skatter; Mange ere allerede saa rige, at de ikke længere kunne betale Tiende! Ja mange af de Rige betale meget lidt i Tiende. For nogle Aar tilbage, sagde jeg i det gamle Tabernakel om vores Kjøbmænd, der kaldte sig Sidste-Dages 'Hellige, at hvis de ikke tog sig iagt, vilde de fornegte Troen og blive fordomte, og at det vilde være yderst vanskelig for dem nogensinde at komme i Guds Rige. Hvordan er det med Resten af os? Omtrent lige-dan. Men vi have en Kjobmand her, William Jennings, som Mange have gjort Bemærkninger over. Vi ville ikke tale om hans Forretninger, men jeg vil kun sige til de andre Kjøbmænd, at han har betalt adskillige Tusind Dollars mere i Tiende, end de øvrige tilsammen. Dette skylder jeg William Jennings at sige. Vi betale Tiende af vores Handelsforeninger; jeg vilde ikke gaae ind i en For-

retning paa anden Maade end at Tiende skulde betales af Indtægterne; men dersom Njøbmændene betale Tiende af deres Fortjeneste, maa det blive herefter, thi hidintil have de ikke gjort det. Jeg troer jo mere de fortjene, jo mindre Tiende be-

lale de. Dog dersom I ville give Noget til de Fattige, dersom I ville hjælpe os lidt med Emigrationen, ville vi være Eder meget forbundne, men I maae se hen til Herren for Belønningen.

Gud velsigne Eder. Amen.

Konferencemødet i Stockholm

den 18de og 19de Mai 1872.

Af Bionsbrødrene var følgende tilstede:

Missionspræsident K. Petersen, Eldste A. H. Lund og Konferencepræsident E. Petersen, tilsigemed hele det lokale Præstedomme fra de forskellige Grene i Konferencen, og en stor Mængde Hellige baade fra Byen og Landdistrikterne.

Missionærerne afgave gode Rapporter om deres forskellige Arbeidsmarker. Evangeliet er i stadig Fremgang over hele Konferencen. I afvigte Winter blev 89 Medlemmer tillagte Menigheden, og de nære godt Haab angaaende Værkets Udbredelse i Fremtiden. I de fleste Grene have Brødrene god Anledning til at prædike, og Folket lytter med spændt Opmærksomhed til deres Tale. Ørvigheden er meget human, men vore værste Modstandere ere Præsterne; de søger at bruge al deres Mægt for at hindre Værkets Fremgang.

I Vinterens Løb er der afholdt 187 Forsamlinger hos Fremmede paa Landet, og Brødrene, som arbeide for at udspredde Lys og Kundstab blandt Mennestene, have nu vendt tilbage til deres Arbeidsmarker i den Hensigt at fortsætte deres hellige Kald med endnu større Æver.

De gode Raad og Lærdomme, som blev givne af Præsident K. Petersen og Br. Lund under deres korte Ophold her, have været til stor Besignelse for os og ville fremdeles blive det, dersom vi efterleve dem.

Stockholms Konference er i stedigt Tilstagende. Den teller nu 719 Medlemmer og er i alle Henseender i en ret god Forsatning. Udsigterne ere ret lovende for Fremtiden.

Eric Petersen.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus den 30te Mai 1872.

Præsident K. Petersen.

Kjære Broder.

Herved fremsendes Mai Maaned's

Det Kvartal og 1ste Halvgårs Rapport (for 1872).

Af medfølgende Rapporter fremgaaer, at 66 ere tillagte ved Daab i afvigte Winter, og det er en Glæde for mig at sige, at Udsigterne for Evangeliets Fremme

ere gode; naar En ablyder Evangeliet, synes en Anden at være paa Beredelsens Bei til at følge Exemplet; saaledes have vi 3 mere, som ere døbte siden Rapperternes Udfærdigelse.

Den 3die Juni bliver det 15 Maaneder, siden De underrettede mig om, at jeg var blandt de Faa, valgt til at led-sage Dem hertil at arbeide i Evangeliets Tjeneste, og et Aar er nu henrunden, siden De betroede mig Ansvarer som Bestyrer af denne Konference. — Jeg kan ikke undlade at bringe Dem min stjeldige Tak for den Tillid og Leilighed, De har sjenket mig til at udvikle mine svage Evner i Evangeliets Tjeneste. Jeg betragter min Stilling, som en uundværlig Skole, for min egen Uddannelse, og have mine ringe Bestræbelser bidraget til Guds Riges Fremme, er jeg taknemlig til Herren, hvis Nedslab jeg har været.

I det svundne Aar ere her i Konferencen 123 blevne tillagte ved Daab, og det er en forøget Glæde at kunne sige, de

ere Alle trofaste i deres Pagter, med Undtagelse af 2, som have vendt sig til Verdens Daarlighed igjen.

Missionærerne tilkomme samme Vidnesbyrd som tidligere; de ere flittige, saavel som Brodrene af det lokale Præstedomme, og Enighed og Kappelyst til at fremme Evangeliet gjør sig gjældende, og uagtet det nu er en travl Aars-tid for Folket, holdes dog adstillinge Aften-forsamlinger.

Paa Grund af Omstændigheder har jeg lost Broder Anthon C. Carlson som Forstander i Randers, og bestillet Eldste H. Andersen i hans Sted.

Broder Carlson skal emigrere.

Haabende, at De har havt en fornoielig Tid paa Deres Reiser, og at disse Linier maae træffe Dem vel, og med en venlig Hilsen til Dem og Brodrene i Deres Omgivelse, forbliver jeg Deres i Pagten forbundne

Chr. Madsen.

Konferencemodet i Kristiania

den 25de og 26de Mai 1872.

Det var med meget lykkelige Felelser vores mange Søstrende og nogle Venner, der staae udenfor vores Samfund, samledes til Konference her i Staden den 25de og 26de Mai, og vor Glæde forhoiedes end mere ved at have vores elstelige Brødre Knud Petersen og Anton Lund fra København iblandt os. Foruden disse to Zionsbrodre vare tillige følgende Brødre fra vores hjem hiinsides Havet tilstede, nemlig Konferencepræsident J. C. A. Veibye og enreisende Eldste Mons Andersen.

Første Dag, vi vare forsamlede i det med Gront- og Blomster smukt dekorerede store Lokale, overlodtes Tiden forenlig til Missionærerne, der som sædvanlig aflagde Beretning om deres Virksomhed siden sidste Konference. De udtalte deres Tilfredshed med at agtes værdige at forlynde det glade Budstab for deres Landsmænd, og de vare paa de fleste Steder blevne venlig modtagne af Befolkningen og havde aholdt en Mængde Forsamlinger både hos Fremmede og i de Helliges Huse. 56 ere blevne døbte i sidste Salvaar, og

hele Konferencen tæller 867 Medlemmer. Der er ikke saa ubetydelige Banseligheder forbundne med Evangeliets Forkynelse i dette Klippeland, paa Grund af de lange Aflstande mellem Huus og Huus, og der til kommer, at Indbyggerne synes at have indsuget i deres Karalster noget af deres Fjeldes Haardhed. Debuagtet ere Udsigterne, i Betragtning af vor ringe Arbeidsstyrke, temmelig gode. Folket suker i dyb Fattigdom i dette Land, og de lavere Klasser have ondt ved at erhverve sig det Fornedne til Livets Ophold. Dersor seer man ogsaa, trods al Skiven i Aviserne derimod, at Emigrationen til Amerika vojer aarlig i en forbausende Grad, og i Aar tegner den til at ville blive endnu større end tidligere.

Ogsaa her har Processen mod Præsident Young bidraget betydelig til at hænlede Opmærksomheden paa os, og Mange ere derved bragte til at undersøge vore Principer og Motiver noget noiere. Vi maae sande Profeten Josephs Ord, at hvis man forsøger os, vil dette Værk voxe endnu mere.

Øvrigheberne have i den senere Tid forulempet os endeel; men naar de gribt ind mod vore Brødre, skal man næsten altid finde, at Impulsen striver sig fra

en eller anden bigot Præst, som endnu ikke har brændt sine Finger.

Anden Dag var vor store Sal aldeles fuld af Tilhørere, som med megen Andagt og Opmærksomhed lyttede til vore besogende Brøders lærerige og opmunrende Taler, og jeg betvivler ikke, at jo de fleste af de Tilstedeværende gik bort med det faste Forsæt at ville forbedre deres Bandel og holde sig Evangeliets Forstrifter mere etterrettlige herefter end hidindtil.

Endnu maa tilfoies, at Eldste Emil Nøkleby ogsaa var tilstede i Konferencen; han var nemlig netop sluppen ud af Arresten i Drammen, hvor han var bleven underholdt paa Statens Negning med den styrkende men billige Kost Vand og Brod, fordi han harde dobt for Mange, eller, som han selv saa træffende svarte en af Byens Embedsmænd paa hans Spørgsmaal om Grunden til hans Arrestation, „fordi jeg har udøvet det nye Testamentes Lov.“

Mandagen den 27de samledes det arbejdende Præstesomme, ved hvilken Lejlighed megen nyttig Lærdom og mange gode Instruger blevne givne af Præsident Petersen og Eldste A. H. Lund.

Oluf Andersen.
Konferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Den 27de Juni 1844.

Inden næste Nummer af vort Blad udkommer, have vi oplevet en af de vigtigste Dage i vor begivenhedsrige Historie, nemlig 27de Juni — den Dag paa hvilken vor elstede Profet og første Leder Joseph Smith og hans Brøder Hyrum blev myrdede. Hün Dag var en epokegjørende Dag i Amerikas Historie; hün Dag satte den stolteste og frieste Nation paa Jorden en Plet paa sit Banner, som ingeninde kan afvises; hün Dag brød Revolutionsarmeens Sonner det hellige Leide, som deres Fædre havde offret Liv og Gods for, nemlig Religionsfriheden, som de saa

meisommeligt havde tilveiebragt, og som de med taknemlige Hjarter til alle gode Gavers Giver overantvordede Efterslægten som en hellig Arv. Da hin Dag flog det ædlestede Blod, som har staet i nogen Mands Bryst i dette Aarhundrede, og Virkningen deraf var høist forståelig i de to Leire — blandt de Sidste-Dages Hellige slog Efterretningen om dette forrædriske Mord ned som et Lhn og syldte Alles Hjarter med dyb Sorg; blandt hele den øvrige Befolknings i Fristaterne, og tildeels ogsaa i Europa, udbrod der en ustandselig Jubel over den blodige Daad. Det mangfoldige Gange stussede Haab om „Mormonismens“ Undergang havde hin Dag den bedste Udsigt til at blive realiseret. Hovedet var borte! Mesteraanden, der holdt det hele sammen, var sunken i Dødens Havn! Den sterke, organiserende Haand havde mistet sin Kraft for evig! Hvis man ikke nu seirede, kunde Seir aldrig naaes! og for at sikre sig et fuldstændig helligt Resultat, maatte hele Mormonfolket — Store og Småa, Nuge og Gamle — jages i Landflygtighed, ud i en hylende Ørk, hvor Ulve og Indianere kunde fuldende, hvad deres „civiliserede“ Koleger havde saa grundig begyndt.

Denne sorgelige Begivenhed er saa ofte og saa gribende blevne stildret tidligere, at vi ved denne Lejlighed kun føle os kaldede til at minde derom; men Et maa og stal siges — og kan aldrig siges for ofte — at hin Dag sik Kirken forsøgt Kraft, og hin Dag led Amerika en Rystelse i sin Grundbould, som det aldrig har forvundet og aldrig vil forvinde. At „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd“ sik ny Stadfestelse dengang, thi Blodet, som flog i Carthage hin 27de Juni 1844, har givet dette Værk et mægtigt Stod fremad.

Alle vores Forudsigelser om „Mormonismens“ Fremgang ere i Narenes Lob blevne modtagne med VanTro, og vores Missionærer ere blevne latterliggjorte og haanede paa alle trenkelige Maader, men Fakta er det eneste Urokelige her i Verden, og de lyse som en Baun paa Bjergets Tinde. Siden Josephs Mord have vi haagar nydt „den Øre“ at faae en heel Armee sendt imod os, og Expeditionens yndelige Udsald er velbekjendt for al Verden. Men ingenfinde siden vor Fordrivelse fra Staterne har Haabet tilsmilet vores religiose og politiske Opponenter saa sjont som i Aar; Alting syntes at gaae saa fuldstændig efter Ønske, og alle Traadene var samlede med saamegen Klogt i deres egen Haand, at man umulig kunde twivle paa et helligt Resultat dennegang, og de nob allerede Seierens Triumfer forud, som forдум Dansterne, da de med saamegen Selvfolelse drog i Kamp med Ditmarsterne, der sik et saa sorgeligt Udsald; men ak og Bee! der var en mægtigere Haand end deres, som de havde ladtude af Beregning, og denne forpurrede deres Planer totalt, og det har etter bekrefset sig, at hvo som faaer Uret, høster Fortræd.

Hvad Beviser krever Verden for at blive overtybet om, at Herren er med os? Hvad vil give Folket Tro paa, at „Mormonismen“ ikke er af menneskelig Oprindelse? Hvad vil være i stand til ataabne deres Øine for det Unlyttige i at kæmpe mod denne Gjerning? Man stulde synes, at 42 Aars idelige Nederlag maatte bidrage Noget hertil, men de bestandige Tillob, som prøves paany, have overbevist os om vor Feiltagelse i dette Stykke. Men kæmp funs; engang stal hvert Knæ boie sig for Hærstærernes Herre og anerkjende ham som Jordens Drot, og da, om ikke for, stal ogsaa hver Tunge erkjende, at „Mormonismen“ var Herrens Værk, at Gud den Almægtige var dens Stifter og at den af Verden foragtede Blok var hans Ejendomsfolk.

Afsløring og Bestillelse.

Eldste Eric Peterson er løst fra Præsidiet over Stockholms Konference, hvilken Bestilling han har indehavt de sidste tre Åar, og Eldste Mathias Nilsson er bestillet til at indtage hans Plads.

Eldste J. H. Jensen er løst fra Præsidiet over Aalborg Konference, hvor han har arbeidet som omreisende Eldste i to Åar og bestyret det sidste Åar, og Eldste Peter Christen Christensen er bestillet til at indtage hans Plads.

Eldste Anton H. Lund er løst fra sin Bestilling som Medhjælper i „Stjernen“ Kontor, hvor han har virket det sidste Åar.

Eldste Poul Poulsen er løst fra sit Kald som omreisende Eldste i Aalborg Konference, hvor han har arbeidet det sidste Åar.

Ovennævnte Brodre ere alle fra Zion.

Eldste Nils Peter Petersen er løst fra Præsidiet over Odense Konference. Han har i 5½ Åar arbeidet i forskellige Stillinger som Missionær i Københavns Konference og de sidste syv Maaneder bestyret Odense Konference.

Alle disse Brodre, som ere afsløste med Tilladelse til at gaae hjem til Zion med første Emigration, have arbeidet med megen Flid og Trofasthed i deres respektive Stillinger og have vundet sig vor fuldkomne Tilsfredshed, hvilkaarsag vi ønske dem af Hjertet en heldig Reise og en lykkelig Fremtid i vort Hjem mellem Ephraims Bjerge.

R. Petersen,
Præsident over den Skand. Mission.

Uagtet den Tale af Præsident Young, som begynder dette Nr. først blev afholdt paa Konferencens syvende Dag, have vi besluttet at indrykke den idag, da vi ere overbeviste om, at de Hellige med Længsel ønske at høre fra deres elskede Leder efter hans lange Tauehed.

Den 42de Årskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

begyndt i Salt Lake City den 6te April 1872.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 261.)

Sjette Dag.

Konferencen blev kaldt til Orden af | Forsamlingen aabnedes Ven af Eld-
Præsident George A. Smith. | ste Lorenzo D. Young.

Eldste Robert F. Neeslen fremstod. Han var glad ved at Guds Rige var organiseret paa Verden til et vedvarende Gode for hele Menneskeslagten. Dette herlige Evangelium var i stand til at bringe Menneskene Lyksalighed, men paa Grund af deres Fordærvelse havde de ikke hostet saa meget Gavn deraf, som de kunde. Taleren ansorte forskellige Skriftsteder, som antydede Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. Den Kundstab, som de Sidste-Dages Hellige havde erholdt ved Lydighed til Kristi Evangelium, havde sat dem i stand til at overvinde alle de Forfolgelse og Vansteligheder, som de havde maattet gjennemgaae, og Resultatet af alt dette var, at vi idag saae i Utahs Dale et gudsnygtigt, slittigt og lykkeligt Folk. Vi saae ogsaa, at de gamle Profeters og Apostlers Forhaabninger og Forudsigelser begyndte at gaae i Opfyldelse. Han paaviste tillige, at Evangeliets Net samlede fra alle Kanter og bragte Modparterne sammen og stakte et ligeartet, forenet Folk; han sagde, at de Sidste-Dages Helliges Principer vilde blive udbredte over hele Verden og bevirke den almindelige Fred, som er omtalt i den hellige Skrift.

Derpaar fremstod Eldste B. Shipp. Han saae foran sig en Førsamling, der repræsenterede næsten enhver Nation; de var iidsamlede ifolge Guds Besaling. Han gjorde nogle Bemærkninger over de Sidste-Dages Helliges Indsamling, om Evangeliets stadige Fremgang og Storheden af dette Virk, samt den endelige Seir, Evangeliet vilde vinde paa Grund af dets Overlegenhed og Kraft. Principerne vilde blive mere og mere udbredte, eftersom de bleve satte i Udbovelse. Formanede de Hellige til at afholde sig fra alle de Laster, som vore Hjender havde forsøgt at indføre iblandt os for at lede de Unge og Uerfarne paa Afveie. — Sagde, at der var en Forjattelse til Jesu

Kristi Kirkes Medlemmer at de skulle vide for dem selv om Lærdommen var af guddommelig Oprindelse eller ikke. Dette var et Lovste, som ingen af de saakaldte Kristne dristede sig til at give.

Eldste Edward Stevenson talte om Menneskets frie Willie, hvorved de kunde vælge enten det Gode eller det Onde, og paaviste hvorledes disse to Magter altid stræbte at lede Mennesket enten den ene Vej eller den anden. De Sidste-Dages Hellige stod paa den gode Side og vilde paa Grund heraf være et Middel i Herrrens Haand til at udrydde den Ondstab, som nu oversvømmede Jorden. Guds Folk maa nødvendigvis lære Selvforenegelse og Opoftrelse, thi kunne de, der lære at beherske sig selv, kunne vente at regjere over Andre. — Om talte Biisdomsordets Velfigelser. — Hentydede til Broder Joseph Smiths Profeti fort for hans Martyrdom, at de Hellige vilde blive nødte til at soge Ly i Klippebjergene og der voxe op til en mægtig Nation, og ligeledes til hans egen og Andres forestaende Martyrdom.

Præsident George A. Smith bejædtgjorde, at Eldste Daniel Garns Begravelse skulle foregaae fra dennes Bolig i Sugar House Ward, Mandag den 22de April; sagde at dette Dødsfald bragte til hans Grindring mange Tildrager i Kirkens Historie, blandt hvilke han vilde nævne, at Profeten Joseph Smith engang blev reddet af Broder Garu.

Sluttedes med Bon af Præsident Daniel G. Wells.

Søndag, Kl. 2 Eftmødg.

Aabnedes med Bon af Eldste C. W. Penrose.

Herrrens Nadvere nodes.

Eldste Neuben Miller sagde, at

han havde haft det Privilegium at samles med de Hellige i de sidste to og tyve Aar. Han havde annammet Evangeliet for tredive Aar siden og aldrig fortrudt det. Taleren har Bidnesbyrd om, at da han havde adlydt Evangeliets første Principer, sik han Kundstab om sammes Sandhed ved Abenbaring fra Herren, hvilket overbeviste ham om, at Joseph Smith ved guddommelig Inspiration var sat til at være en Leder for denne store og sidste Uddeling, og han frydede sig over at den samme Inspiration var blevet dem tildeel, som nu var Kirkens Embedsmænd.

Eldste George Teasdale omtalte de gamle Profeters Fornsigelse om, at Herren vilde oprette sit Rige paa Jordens i de sidste Dage. Vi havde annammet Budstabet og Bidnesbyrden om sammes Sandhed, og det gjaldt for os at være trofast indtil Enden, thi kun da vilde vi blive freste. Et stort Arbeide var fuldbyrdet, og Mange sige, at det er Brigham Youngs store Kløgt, som opholder det Hele. Det, som President Brigham Young har udført, er steet ved guddommelig Abenbaring. Hemmeligheden var, at Enhver havde Bidnesbyrd for sig selv og at de Sidste-Dages Helliges Arbeide var velsignet af Herren.

Eldste Milo Andrus hentydede til den Fred de Sidste-Dages Hellige nød nu, og de Omstændigheder, hvori de havde været stillede for, og sagde, at de burde sætte Pris paa denne Fred, medens de havde den. Det var saare let for Folket at komme til Kundstab, om vi varer Bedragere eller ikke, thi Evangeliet lover Enhver, som holder sig til dets Forstrifter, en fuld Overbevisning om Egtheden af samme. — Han havde været Medlem af Kirken siden 1832 og havde aldrig angret, at han adlod samme. Sagde, at han ved en vis Lejlighed i en af de Helliges For-

samlinger saae ligesom klovne Elstunger hvile over de Elstedevarendes Hoveder, og mange af dem reiste sig op og talte i forskjellige Tongemaal og profeterede. Bidnede om dette Værks Organisation og Uoploselighed og om dets endelige Seir.

Eldste Orson Pratt sagde: „Seg staer ikke frem for denne Førsamling i den Hensigt at drøfte noget særegen Lærdomspunkt men da Tiden er overladt til mig, onster jeg i al Ydmighed at bære mit Bidnesbyrd, angaaende Guddommeligheden af det Værk, som de Sidste-Dages Hellige have annammet. Nitten Aar gammel blev jeg Medlem af dette Samfund i Staten New York; næsten 42 Aar ere henrundne siden den Tid; jeg er opvoget i og med denne Kirke, og jeg veed, at det er Guds Rige og Kirke; jeg mener de sidste Dages Kirke, som er omtalt af de gamle Profeter i Bibelen. Jeg veed, at Gud har oprettet dette sit Rige, og at denne Kirke blev organiseret ifolge hans udtrykkelige Besaling, at Dagen, paa hvilken den skalde organiseres, var bestemt ved Abenbaring, at Kirkens Embedsmænd var udnævnte paa samme Maade, og at ved Abenbaring var disse Mænds Pligter blevne dem tilslagte, samme Dag som Kirken blev organiseret. Jeg kan ogsaa bevidne, at denne Bog, kaldet Bibelen, er af guddommelig Oprindelse. Denne Overbevisning har jeg fra Herren, der har aabenbaret mig det, thi Ingen kan være overbevist om denne Bogs Egthed uden ved Abenbaring. Jeg veed ogsaa, at Mormons Bog er en hellig Optegnelse om det gamle Amerika fra en fort Tid efter Syndfloden og til omtrent to Tusinde seg hundrede Aar efter den Tid. Jeg veed, at forbunden med denne hellige Bog ere mange store og vigtige Profetier, aabenbarede fra Herren til Profeterne, som engang beboede dette Land. Jeg veed tillige, at vor Herre og Hrelser

Jesu Kristus, hvem vi tilbede og tjene, og som vi anerkjende som vor Forloser, var ogsaa en Forloser for Urindbyggerne i dette Land, forsaavidt de adlod hans Besfaling. Mormons Bog er den vestlige Halvkugles Bibel, ligesom det nye og gamle Testamente er den østlige Halvkugles; den ene er ligesaa hellig som den anden, og begge ere udgangne fra Herren, som har aabenbaret dem til en Mælk af Profeter og inspirerede Mænd. Gud har ikke alene oprettet sin Kirke i disse Dage, men ogsaa opreist Mænd, der ere syldte med den Hellig-Aand, inspirerede fra Himlen ligesom de gamle Profeter, Seere og Aabenbarende fordum; og disse Mænd have ved den Hellig-Aands Ledelse erholdt direkte Aabenbaring til dette Rige, saa at vi ikke alene have den jodiske Optegnelse eller Bibelen, men tillige Optegnelsen om Urindbaanerne i Amerika eller Mormons Bog og andre inspirerede Skrifter samt levende Profeter i vores egne Dage til vor Oplysning, Veiledning og Belørelse angaaende vores Pligter, og til at udfolde for os de himmelste Principer, som ere nødvendige for os at efter leve i vort daglige Liv. Det er en overmaade herlig Ting at have saadan Kundstab og at have Fuldmagt til at bære Biduesbyrd om Ting, vi ere saa fast overbeviste om.

Joseph Smith hændte jeg, da han var en ung Mand. Jeg blev bekjendt med ham strax efter Mormons Bogs oversættelse og Kirkens Oprættelse. Jeg boede hos ham i Uger og Maaneder, og jeg veed, ikke alene af hvad jeg saae og hørte, eller af hvad jeg med min egen naturlige Evne kunde satte, men ved Aabenbaring fra Jesum Kristum, at han var en sand Herrens Profet. Jeg vil gaae endnu videre. Jeg veed ogsaa, at disse Mænd, som sidde her paa denne Forhoining, ere Herrens tolv Apostler, ordinerede af dem, som havde Myndighed

ved Aabenbaring til at udføre denne Handling, og at de ere Herrens Ejendomme, satte til at opbygge hans Rige paa Jordens. En Deel af deres Pligter er at udsprede Herrens Evangelium til alle Nationer, Tungemaal og Folk, først til Hedningerne indtil deres Tid er fuldkommen, saa de ikke skalde have nogen Undstyrkning, og derpaa vil den Almægtige give dem Besfaling til at forlynde Evangeliet for de udsprede Levninger af Jakob. Maar dette er skeet, vil Advarselss-Værket være tilende, og Herrens Hensigter for saavidt være fuldkommende, da vil hans Evangelium ophøre at blive forlyndt for Hedningerne, og Israels Indsamling vil begynde fra alle de fire Verdens Hjørner, Zion vil reise sig paa den vestlige Halvkugle i al sin Herlighed, Magt og Storhed, mens Jerusalem vil blive opbygget paa den østlige Halvkugle, isært Herrens Herlighed og Styrke. Da vil ikke Himlen være tilslukket længere, men Storet vil blive oprusset, og den store Mangsoldighed af hellige Bøsener vil blive aabenbaret, de ville komme ned paa denne Klode og møde Herrens Hellige, og det evige Livs Morgen vil oprinde. Dette er i Korthed de Punkter, jeg ønsker at berøre i denne Eftermiddag.

Maa Herrens Velsignelse hvile over alle de Sidste-Dages Hellige, som ere forsamlende i denne Konference, tilsigemed alle dem, der ere paa forstjellige Steder og som ikke have det Privilegium at være blandt os. Jeg uedbeder hans Velsignelse over alt hans Folk paa den ganske Jord, og maa Zion voge og Herrens Herlighed være over os er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Præsident George A. Smith opfæste flere Navne paa Brodre, som vare kaldte til at være Missionærer i Territoriet; hvilket enstemmigt anerkjendtes.

Derpaa henvendte han sig til Forsamlingen i følgende Ord :

Vi have stor Aarsag til at være taknemlige for den Fred, vi nyde. Ingen forsøger at knuse vores vinduer, forstyrre vores Forsamlinger eller at mishandle os, som de have gjort tidligere paa mange Steder i Verden. Vor Pilgrimswandring til, og vort sem og tyve aarige Arbeide her i Hjertet af dette store Kontinent har slæfft os et Hjem, hvor endog de saakaldte Kristnes Had og Forfolgelse, udsprunnen af Uvidenhed og Forblindelse, ikke i nogen mærkelig Grad har været i stand til at gjøre os nogen Fortræd. Uden at frygte for at blive besværede eller foruroligede kunne vi have vores Meder, Bonforsamlinger og Konferencer, og de Eldeste kunne bære deres Vidnesbyrd — og jeg glæder mig i at høre dem, thi jeg ved, at det er Sandhed — at dette er Herrrens Værk, som han har begyndt i disse sidste Dage — et Værk til Menneskeslægtens Besvarelse fra den Trældom,

Elendighed og Tornedrelse, hvori de var nedskunkne. Jeg takker Herren, at jeg er delagtig i dette Værk, at jeg er En blandt hans Venner til at arbeide under hans Ledelse og lægge en Grundvold i disse Dale til Gavn for hele Menneskeslægten, der ønsker at boe i Fred og religiøs Frihed, saa at Enhver kan have sit eget Viin- og Tigentræ og kan dyrke og tilbede sin Gud uden at frygte Nogen. Vi takke Herren for alle disse Belsignelser, og vi forvente mange flere.

Vi ere ogsaa villige til at takke Herren, fordi der i vort Land endnu herstår Netskaffenhed og Urlighed, og at Loven og de højere Myndigheder ere upartiske. Vi prise Gud for alle disse Goder, og vi vide, at han vil bringe sit Folk fremad til Seir.

Talsigelse af Eldeste William G. Young.

John Nicholson,
Konferencens Skriver.

Blandinger.

„Efter sin Hjemkomst til Utah agter Mr. Bates at sammenkalde en lovlige Grandjury i den Hensigt at anklage to eller tre af Mormonernes Overste for Overtrædelse af Anti-Polygamiloven af 1862, og derpaa lade dem indanke Sagen for Høiesteret. Dette vil give Mormonerne Lejlighed til at benytte sig af en aldeles forglenet Paragraf af Traktaten mellem de Forenede Stater og Mexiko, afflyttet i Guadeloupe Hidalgo i Febr. 1848, ifolge hvilken Unionsregjeringen forpligtede sig til at lade Indbyggerne i alle de afståede Territorier nyde fuld Beskyttelse i Udvælelsen af deres respektive Troesbekjendelser, Ceremonier og Privilegier, ligesom tidligere under Mexiko, og paa Grundlag af denne Lovbestemmelse ville Mormonerne da forlange fuldstændig Beskyttelse. Der er al Sandsynlighed for, at Brigham Young og hans Tilhængere ved denne Paragraf ere beskyttede mod alle fremtidige Kongreslove, der søger at forbyde Udvælelsen af deres eiendommelige Skifte, og Hensigten med denne Plan er at faae Høiesterets Afgjørelse i dette Skifte. Skulde dette Mormonernes Haab gaae i Oplyselse, er der ingen anden Maade at faae Polygami paa end at gjøre dets Ophævelse til Betingelse for Utahs Optagelse som Stat.“ („Detroit Tribune“.)

Evangeliets Indflydelse paa Verdens Skjæbne.

Mangen Sjæl i mange Aar
Har i Mørket sukket;
Haabet om en Frishedsaar
Syntes være sukket.
Livet var en øde Ørk
Uden Læbstedraabe,
Evigheden kold og mørk
Intet gav at haabe.

Lyset kom — og Trost til sidst
Bragtes de Fortrykte,
Haabets himmelsendte Gnist
Alles Hjerter sogte;
Mangen Sjæl, som før var tom,
Fyldtes da af Aanden;
Mange saae, at Babels Dom
Netop var forhaanden.

Angstelig, og dog med Haab,
De i Bagten forteles;
Snart som Svar paa deres Raab
Herrens Stemme hørtes:
„Fly, mit Folk! Fra Babel fly,
„For hun lægges øde;
„Hendes Synder naae mod Sty,
„Raabe mig imode!”

Babel i sin Blindhed jog
Frelsens Bud af Landet,
Bagtens Folk i Ørken drog,
Verden blev forbandet,
Freden veg — og Vold og Død
Vil ei længer nøle,
Krig og Pest og alslags Ned
Bredens Børn vil føle.

Samler de adsprede Haar,
Forend Stormen kommer!
Endnu Doren aaben staaer,
Endnu er det Sommer.
Gi med tomme Ord og Raab
Værket vil forsemmes,
Men ved Midler og ved Daad
Billien kan fornemmes.

Hvilken herlig Dag, naar Alt
Er fuldblagt hernede,
Naar fra Himlen bliver kaldt:
„ Zion, gjør Dig rede!
„Nu er min Betalingsdag!
„Nu Jeg kommer. — Amen!”
Naar med vældigt Tordenbrag
Babel falder sammen.

Ephraim City, Utah, Mai 1872.

C. C. A. Christensen.

Notits.

Der henligger paa Skandinaviens Stjernes Kontor et Brev for Mine Nilsen, affendant af Anne Katharine Hansen i Hyrum, Utah.

Dødsfald.

Broder P. C. Andersen's Hustru Christine Marie er afgaaet ved Døden den 29de April 1872 i Moroni, Utah, i en Alder af 37 Aar. Hun var født i Besterkov, Vaar Sogn, Danmark, blev Medlem af Kirken 1853, emigrerede til Utah i 1856 og efterlod ved sin tidlige Bortgang en sorgende Ægtefælle og ses Børn; hun var meget agtet og elset af alle dem, der kendte hende.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.
For Halvaaret endende den 1ste Juni 1872.

Konferencer.	Grene	Høiprefiser	Vi de Halvårds Høiprefiser	Prefiser	Øvrige	Diakoner	Medlemmer	Debte	Udclutte	Emigrerede	Døde	Samtl. num.
Danmark.												
Kjøbenhavn	8	4	86	28	18	15	837	57	14	9	988	
Aalborg . . .	3	2	47	13	6	7	523	67	14	4	598	
Aarhuus . . .	5	1	57	14	28	12	457	66	11	5	569	
Odense . . .	1		19	5	9		121	8	2	2	154	
	17	7	209	60	61	34	1938	198	41	6	22	2309
Norge.												
Kristiania . . .	7	2	79	24	33	12	717	56	28	7	10	867
Sverrig.												
Stockholm . . .	8	1	36	21	27	11	623	89	30	2	1	719
Göteborg . . .	10	2	44	30	20	19	492	34	23			607
Skaane . . .	18	1	45	20	11	3	478	53	36	3	3	558
	36	4	125	71	58	33	1593	176	89	5	4	1884
Summa . . .	60	13	413	155	152	79	4248	430	158	18	36	5060

Indhold.

Side.	Side.		
Tale af Præsident Brigham Young	273.	Nedaktionens Bemærkninger	280.
Konferencemødet i Stockholm	278.	Aarskonferencen i Salt Lake City	282.
Korrespondance	278.	Blandingar	286.
Konferencemødet i Kristiania	279.	Statistisk Rapport	288.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Læst hos F. C. Bording.